

GEMEENTE. SUPPLEMENT 12

[KERK OPBOUWENDE BEDIENING] MEER GENADEGAVEN

Zie de eerste vijf geestesgaven in handleiding 7, les 35.

6. Leiders en bestuurders.

(1) Een leider (Romeinen 12:8)

“Een leider” is een buitengewone bekwaamheid (vermogen) of een gewone bevoegdheid (functie, ambt, aangestelde bediening) in de Gemeente. Leiders leiden door *voorop te lopen*, door de *richting aan te geven* en door een *goed voorbeeld*. Dit is vooral de verantwoordelijkheid van de oudsten (ouderlingen) van de gemeente (of van de leiders van een christelijke organisatie).

(2) Een bestuurder (1 Korintiërs 12:28)

“Een bestuurder” is een buitengewone bekwaamheid (vermogen) of een gewone bevoegdheid (functie, ambt, aangestelde bediening) in de Gemeente. Bestuurders geven leiding door de gemeente *met wijsheid door moeilijkheden te sturen*. In het Nieuwe Testament waren er oudsten die leiding gaven aan de gemeente, zonder belast te zijn met de prediking of onderwijzing (1 Timoteüs 5:17). Terwijl de helpers in verschillende vormen van hulpverlening zich bezig hielden met de externe administratie en organisatie van de gemeente, hielden de bestuurders zich ook bezig met een zekere mate van geestelijk leiderschap.

7. Dienen en helpen.

(1) Dienen (Romeinen 12:7)

“Dienen” is een buitengewoon verlangen of bekwaamheid of een gewone bevoegdheid (functie, ambt) als bijvoorbeeld van een diaken. De dienaren *zien en verlichten verschillende vormen van noden*.

(2) Helpers (1 Korintiërs 12:28)

“Helpen” is een buitengewoon verlangen en bekwaamheid. Helpers *assisteren* in een groot aantal taken in de gemeente.

8. Spreken van een woord van wijsheid, een woord van kennis, een Psalm of een woord van bemoediging.

(1) Spreken van een woord van wijsheid (1 Korintiërs 12:8)

“Het spreken van een woord van wijsheid” heeft *wijsheid tot inhoud*. Het is een buitengewoon verlangen en bekwaamheid om mensen *de beste middelen voor het bereiken van de hoogste doelen* te tonen. Christenen met de deze geestesgave *adviseren mensen hoe zij het beste kunnen leven en God behagen*.

(2) Spreken van een woord van kennis (1 Korintiërs 12:8)

“Het spreken van een woord van kennis” heeft *kennis tot inhoud*. Het is een buitengewoon verlangen en bekwaamheid om *dingen die vroeger verborgen waren duidelijk aan mensen uit te leggen* (bv. 1 Korintiërs 2:7-9; Efeziërs 3:1-3-6). Christenen met deze geestesgave kunnen *onderscheiden of bepaalde kennis waar en betrouwbaar is, dat wil zeggen in overeenstemming met Gods openbaring in de Bijbel is of niet*.

(3) Spreken van een Psalm (1 Korintiërs 14:26)

“Spreken van een Psalm” is een buitengewoon verlangen en bekwaamheid om tot mensen te spreken door middel van een bestaande *Psalm, een lofzang of nieuw geestelijk lied* (Efeziërs 5:19; Kolossenzen 3:16). Christenen met deze geestesgave *verspreiden Gods boodschap door middel van gedichten, liederen en muziek*.

(4) Spreken van een bemoediging (Romeinen 12:8)

“Spreken van een bemoediging of aansporing” is een buitengewoon verlangen en bekwaamheid om christenen te stimuleren *de Bijbel in praktijk te brengen* door middel van een persoonlijk gesprek of een openbare preek. Christenen met deze geestesgave *adviseren andere christenen op het terrein van hun geestelijke groei en dienstbetoon*. Zij sporen christenen aan om wat zij in de Bijbel leren, toe te passen in hun dagelijks leven en in de ontwikkeling van hun karakter. Zij *sporen christenen aan om als christenen te leven en stappen in het geloof te zetten*.

9. Geven of bijdragen.

“Geven” (Romeinen 12:8) is een buitengewoon verlangen en bekwaamheid om *aardse bezittingen aan te wenden voor het welzijn van mensen en de verheerlijking van God*. Christenen met deze geestesgave richten zich op het verdienen van geld om het Koninkrijk van God te bevorderen. Zij wijden het geld toe aan de behoeften van mensen in hun eigen gemeente, in andere gemeenten in de wereld en in christelijke organisaties die het Koninkrijk van God bevorderen.

10. Barmhartigheid tonen.

“Barmhartigheid tonen” (Romeinen 12:8) is een buitengewoon verlangen en bekwaamheid *in te voelen met de noden van andere mensen en stappen te ondernemen om die noden te verlichten*. Christenen met deze geestesgave zijn goede waarnemers en luisteraars. Zij kunnen noden, gedachten en gevoelens van mensen in nood snel vaststellen, vooral van mensen die misbruikt en beschadigd zijn, verdrukt en vervolgd worden, ziek of stervend zijn, oud of eenzaam zijn, gekwetst, bang of angstig zijn, enz. Zij hebben het vermogen in te voelen of mee te voelen met de ellende van mensen.

11. Geloof.

“Geloof” (1 Korintiërs 12:9) is een buitengewoon verlangen en bekwaamheid om *een bijzonder opdracht (taak) voor God uit te voeren*. Christenen met deze geestesgave stellen hun vertrouwen op God en Zijn bronnen bij een moeilijk opdracht. Bijvoorbeeld, God kan hen vragen in het buitenland te gaan wonen (Hebreeën 11:8-10), vol te houden onder vervolging en verdrukking (Hebreeën 11:25-27), of gerechtigheid te brengen waar er onrecht is (Hebreeën 11:33). Christenen met deze geestesgave geloven dat God wonderen kan doen en grote dingen kan bereiken/verrichten door hen. Zij geloven dat God obstakels zo groot als bergen kan wegnemen (Markus 11:22-23), dingen die menselijk onmogelijk zijn tot stand kan brengen (Romeinen 4:19-21) en vijanden ertoe kan brengen vrede te sluiten (Spreuken 16:7). Als Noach, Abraham en Mozes (Hebreeën 11), maken zij door hun geloof de doelen van God tot een werkelijkheid.

12. Gaven van genezing.

“Gaven van genezing” (1 Korintiërs 12:9,30) zijn een groot verscheidenheid van buitengewone verlangens en bekwaamheden *om ziekten van het lichaam en geest (ziel) te genezen*. God gebruikt mensen met deze gaven als menselijke instrumenten om mensen te genezen. Alle genezing, ongeacht op welke manier, komt van God en is daarom bovennatuurlijk!

13. Werking van krachten of wonderen.

“Werkingen van krachten of wonderen” (1 Korintiërs 12:10,28-29) zijn een verscheidenheid van buitengewone verlangens en bekwaamheden *om bovennatuurlijke daden (zie 2 Korintiërs 11:23-28) of ongewone tekenen en wonderen te verrichten*. Het doel van wonderen is vooral om het geloof in Jezus Christus te versterken (Johannes 20:30-31), maar ook om het geloof in het bestaan van de levende God van de Bijbel en Zijn openbaring op te wekken.

In de Bijbel geschieden wonderen vooral toen God Zichzelf en Zijn waarheden openbaarde:

- door Mozes (bv. tien plagen, doortocht door Rode Zee, water uit een rots, enz.)
- door de oudtestamentische profeten (vooral Elia en Elisa)
- door Jezus Christus
- en door de nieuwtestamentische apostelen (Matteüs 10:1,8; Lukas 10:18-20; Handelingen 2:43; 2 Korintiërs 12:12; Hebreeën 2:4).

14. Het onderscheiden van geesten.

“Het onderscheiden van geesten” (1 Korintiërs 12:10) is een buitengewoon verlangen en bekwaamheid of roeping om verschillende soorten van *geesten te onderscheiden*. Toen het Nieuwe Testament nog niet op Schrift opgetekend was, maakten christenen van deze geestesgave gebruik *om te onderscheiden of iets:*

- *goddelijk of demonisch* (1 Johannes 4:1-6; Handelingen 13:6-12)
- *geestelijk of psychologisch*
- *opbouwend of afbrekend*
- *waar of vals was.*

Deze christenen kunnen onderscheiden of wat een nieuwtestamentische profeet zegt waar of vals is en of de gemeente ernaar moet luisteren of niet (1 Korintiërs 14:29). Zij kunnen onderscheiden of een zogenaamd geestesgave in de gemeente echt of alleen maar vreemd, onoprecht, vals of zelfs demonisch is.

Boze geesten werken in bepaalde demonisch bezeten mensen en in mensen die zich bezig houden met occulte praktijken. Boze geesten werken zelfs in gemeenten die hoofdzakelijk bestonden uit bekeerlingen uit de heidenen (1 Johannes 4:1). Dergelijke boze geesten manifesteren zich in het uitspreken van valse profetieën en in het doen van bepaalde wonderen (Handelingen 19:13-16). Duivelse imitaties van geestesgaven en van het werk van Jezus Christus bestaan echt (Matteüs 24:23-24; Handelingen 20:29-31; 2 Korintiërs 11:13-15).

15. Allerlei tongen (talen).

(1) Talen (tongen) in het boek van Handelingen.

In het boek van Handelingen was talen of tongen de buitengewone bekwaamheid (vermogen) *om in een andere bestaande en verstaanbare taal van de volken in de wereld over God en Zijn wonderen te spreken* (Handelingen 2:7-11).

Het doel van deze geestesgave was de historische vervulling van de oudtestamentische profetie in Joël 2:28-29 en om de werkelijke uitgieting en aanwezigheid van de Heilige Geest te bewijzen (Handelingen 2:16). Het was *het zichtbare en hoorbare teken* van de uitstorting van de Heilige Geest in de menselijke geschiedenis, eerst aan de Joden die in Jezus Christus geloofden (Handelingen 2), dan aan de half-Joden (Samaritanen) die in Jezus Christus geloofden (Handelingen 8) en ten slotte aan de niet-Joden (heidene uit andere taalgroepen in de wereld) die in Jezus Christus geloofden (Handelingen 10-11,15) (zie Handelingen 1:8). In Handelingen 2 was dit teken zichtbaar (tongen van vuur) en hoorbaar (een geweldige windvlaag en het spreken in andere bestaande talen in de wereld).

Het boek van Handelingen beschrijft of vertelt wat God in Zijn heilsgeschiedenis deed. Deze gebeurtenissen waren uniek en werden nooit meer herhaald! Het boek Handelingen leert niet wat er vandaag in christen gemeenten zou moeten gebeuren!

De Bijbel leert dat de normale zichtbare tekenen van de ontvangst van de Heilige Geest de volgende zijn: het tot stand komen van een functionerende gemeente (1 Korintiërs 12:12-13; zie Handelingen 2:42) en de zichtbare aanwezigheid van de vrucht van de Heilige Geest, vooral liefde, in de levens van individuele gelovigen (Galaten 5:22)! Zelfs al zouden bepaalde geestesgaven in een gemeente of in christenen ontbreken, mag de liefde nooit ontbreken (1 Korintiërs 13:1-8)! De Bijbel leert niet dat het profeteren in andere bekende en verstaanbare talen van mensen het begeleidende teken voor de ontvangst van de Heilige Geest (of de doop met de Heilige Geest) moet zijn! (En de Bijbel leert nergens dat het spreken in onverstaanbare tongen van engelen het begeleidende teken voor de doop met de Heilige Geest is of moet zijn!)

(2) Tongen (talen) in de eerste brief aan de Korintiërs.

In de eerste brief aan de Korintiërs (1 Korintiërs 12:10,28-30; 13:1,8-11; 14:1-33) was het spreken in tongen het *ongewone vermogen of verschijnsel om dingen te zeggen in vreemde, onbekende en onverstaanbare klanken (de talen van engelen)*. Dit verschijnsel werd niet vergezeld door zichtbare tongen van vuur of door een hoorbare windvlaag. Omdat het spreken in deze tongen hoorbaar, maar volkomen onverstaanbaar was, schepte deze verwarring in de gemeente.

De apostel Paulus spreekt niet over een plotselinge uitbarsting van het spreken in tongen (talen van engelen), maar over het permanente vermogen om in dergelijke tongen te spreken en het vermogen dit verschijnsel te beheersen. De woorden: “hij die in een andere taal spreekt” (1 Korintiërs 14:13) *verwijst niet naar* een mens die tijdens de bijeenkomst plotseling door de Heilige Geest overweldigd wordt en uitbarst in het spreken in vreemde onverstaanbare klanken. *Het verwijst wel naar* een mens die het permanente vermogen heeft om in tongen te spreken of gewend is om in tongen te spreken (Grieks: onvoltooid tegenwoordige tijd)! Dit geldt ook voor 1 Korintiërs 14 vers 26, 27 en 28. Daarom kan de apostel Paulus ook bepaalde beperkingen opleggen voor het spreken in onverstaanbare klanken tijdens de bijeenkomsten – iets wat niet mogelijk zou zijn als deze mensen plotseling door de Geest overweldigd zouden worden en in het spreken van onverstaanbare klanken zouden uitbarsten!

Deze manifestatie van geestesgaven in de gemeente van Korinte vond plaats in de periode van de Vroege Kerk/Gemeente, toen de nieuwtestamentische openbaring nog niet volledig opgetekend was. Er was in die tijd veel meer ruimte voor dwaling en valse leer. De gemeenten van Korinte bestonden grotendeels uit nieuwe gelovigen vanuit het heidendom die strijd moesten voeren met problemen en verschijnselen die ook in de niet-christelijke wereld voorkwamen. De christenen in de gemeente van Korinte waren niet: “strebers naar geestesgaven”, maar letterlijk “strebers naar (niet-christelijke) geesten” (Grieks: *zélótai este pneumatón*) (1 Korintiërs 14:12)! Waarschijnlijk geloofden zij dat de verschillende gaven door verschillende (niet-christelijke) geesten veroorzaakt werden. Maar de apostel Paulus leert dat de verschillende geestesgaven allen hun oorsprong hebben in de (ene) Heilige Geest (1 Korintiërs 12:4,11). Hij leert dat de christenen te Korinte zich bezig moesten houden met dingen die anderen opbouwen in plaats van verwarring en wanorde te scheppen (1 Korintiërs 14:33,40). Daarom was in deze toestand van dwaling, wanorde en zonde te Korinte een grote behoefte aan de geestesgaven van profetie en zijn aanvulling, de gave van onderscheiding van geesten (1 Korintiërs 12:10).

De brief aan de Korintiërs suggereert dat het spreken in onverstaanbare klanken in de gemeentebijeenkomsten maar één van de vele problemen in die gemeente was. Er was sterk invloed van de Joodse godsdienst en de Griekse filosofie (1 Korintiërs 1 en 2), partijschappen en afscheidingen, ruzie en geestelijke onvolwassenheid (1 Korintiërs 3), grove seksuele immoraliteit (1 Korintiërs 5), rechtszaken voor wereldse en goddeloze rechters en misbruik van vrijheid (1 Korintiërs 6), echtscheidingen (1 Korintiërs 7), deelname aan de heidense feesten met eten van offervlees aan de afgoden (1 Korintiërs 8), misstanden over de rechten van een apostel (1 Korintiërs 9), vrouwen die hun positie misbruikten (1 Korintiërs 11), schadelijke christelijke bijeenkomsten en misbruik bij het Avondmaal (1 Korintiërs 11), steven naar verschijnselen als spreken in onverstaanbare klanken of tongen (1 Korintiërs 12-14) en een ontkenning van de opstanding van het lichaam (1 Korintiërs 15)!

Het probleem in de gemeente van Korinte was dat christenen de geestesgave van het spreken in tongen volledig *overschatten* (1 Korintiërs 12:30) en dat het spreken in onverstaanbare tongen in de gemeentebijeenkomsten verwarring, wanorde en verdeeldheid teweeg bracht (1 Korintiërs hoofdstuk 14). Daarom pakte de apostel Paulus het onderwerp van geestesgaven (Grieks: *charismata*) aan. Eerst leert hij dat er een grote verscheidenheid van manifestaties van de Geest (geestesgaven, bedieningen en werkingen) zijn (1 Korintiërs 12). Dan leert hij hen dat de liefde de allesovertreffende

weg is boven de uitingen van de geestesgaven (1 Korintiërs hoofdstuk 13). Ten slotte leerde hij het verschil tussen het spreken in tongen en profetie (1 Korintiërs hoofdstuk 14).

Waarschijnlijk hadden de gelovigen, die speciale geestesgaven permanent bezaten, de bijeenkomsten van de gemeente misbruikt om zichzelf hoorbaar te maken! Terwijl God beval dat alles in de gemeentebijeenkomsten ordelijk moest geschieden, gedroegen deze gelovigen zich op een onwaardige en onfatsoenlijke wijze. Zij veranderden de bijeenkomsten van de gemeente in wanorde. In plaats van vrede, kreeg irritatie, verwarring, en wanorde de bovenhand (1 Korintiërs 14:33,40). Hoewel de apostel Paulus de geestesgaven waardevol vond, verbood hij praktijken die de bijeenkomsten verstoorden! Hij beval dat in alle bijeenkomsten van christelijke gemeenten in de wereld alles tot opbouw van de gemeente (1 Korintiërs 14:12) en op een gepaste wijze en in goede orde gebeurt (1 Korintiërs 14:40)! De vrijheid waarmee een christen zijn geestesgave kon gebruiken moest binnen de grenzen van de liefde, opbouw en dienstbetoon blijven. Christenen moesten binnen de grenzen blijven van de regels die de apostel Paulus in de Bijbel neerlegde (1 Korintiërs 14:26-40).

Op deze wijze plaatste de apostel Paulus het spreken in tongen in zijn juiste plaats ten opzichte van de andere geestesgaven. Hij vermaande vooral die christenen die het permanente vermogen bezaten in tongen te spreken (de christenen die gewend waren om in tongen te spreken), niet alleen met hun menselijke geest, maar ook tegelijk met hun menselijke verstand te spreken, te bidden en te zingen. 1 Korintiërs 14:13-19 zegt, “Daarom moet (een bevel) hij die gewend is in een ander taal te spreken (onvoltooid tegenwoordige tijd), voortdurend door bidden (onvoltooid tegenwoordige tijd) dat hij het voortdurend door mag uitleggen (dat hij wat hij met zijn geest wilt zeggen meteen in verstaanbare woorden met zijn verstand zal uiten) (Grieks: di-hermeneuó) (onvoltooid tegenwoordige tijd). Want als ik in een andere taal bid, bidt mijn geest, maar mijn verstand blijft zonder vrucht. Hoe is het dan? Ik zal *heel zeker* met mijn geest bidden (toekomstige tijd), maar ik zal ook *heel zeker* met mijn verstand bidden (toekomstige tijd). Ik zal met mijn geest lofzingen, maar ik zal ook met mijn verstand lofzingen. Want anders, als u dankzegt met uw geest, hoe zal hij die de plaats inneemt van de niet-ingewijde (een bezoeker die nog geen lidmaat is)(Grieks: idiótes), *heel zeker* ‘amen’ (kunnen) zeggen (toekomstige tijd) op uw dankzegging, wanneer hij *niet begrijpt* (Grieks: oida) *wat u bedoelt/zegt?* Immers u dankt wel op een mooie manier, maar de ander wordt *geen moment* opgebouwd (onvoltooid tegenwoordige tijd).” In de bijeenkomsten van de gemeente spreekt Paulus alleen woorden met Zijn verstand *ten einde zichzelf duidelijk uit te drukken en daarmee anderen te onderwijzen* (Grieks: katecheó, <catechese>)(1 Korintiërs 14:19)! Als Paulus spreekt over “spreken, bidden, of zingen met zijn (menselijke) verstand”, dan kan dat alleen betekenen dat hij in de gemeente bijeenkomsten alleen woorden spreekt die iedereen kan begrijpen!

Paulus beval de christenen die *gewend waren* in onverstaanbare woorden te bidden, zingen en spreken (onvoltooid tegenwoordige tijd) dat zij *voortdurend door moesten* bidden (dat er verandering komt!), dat zij voortaan wat zij met hun geest in onverstaanbare klanken wilden zeggen meteen zouden uitleggen. Zij moesten niet eerst in onverstaanbare klanken spreken (want dat zou meteen verwarring teweegbrengen) en daarna uitleggen wat zij in tongen zeiden, maar moesten integendeel wat zij met hun geest wilden zeggen meteen met hun verstand in duidelijk begrijpbare woorden zeggen! Omdat *de menselijke geest volkomen onder eigen beheer staat* (1 Korintiërs 14:32), kunnen zij kiezen om niet met hun geest in onverstaanbare klanken (tongen), maar alleen met hun verstand in verstaanbare woorden te spreken, zodat iedere aanwezige opgebouwd wordt (1 Korintiërs 14:19). Alleen op deze wijze kunnen alle aanwezigen in de bijeenkomst van de gemeente opgebouwd worden (1 Korintiërs 14:12)!

16. Uitleg (vertolken) van tongen.

(1) Uitleg van tongen (1 Korintiërs 12:10,30; 14:27-28).

De uitleg van tongen is de buitengewone bekwaamheid om niet alleen bestaande talen van mensen in de wereld, maar ook onbekende en onverstaanbare talen van engelen *te begrijpen, te vertalen en te vertolken*, zodat alle toehoorders in de gemeentebijeenkomst opgebouwd zouden worden. Deze geestesgave is de noodzakelijk aanvullende geestesgave van het spreken in bekende menselijke talen of onbekende tongen die de toehoorders niet begrepen. Christenen met deze permanente geestesgave kunnen:

- vertalen of vertolken wat een ander in een onverstaanbare menselijke taal of tong zegt
- onderscheiden of christenen met de permanente geestesgave van het spreken in talen of tongen echt of vals zijn
- onderscheiden of wat zij zeggen (de inhoud) de gemeente opbouwt of afbreekt.

(2) Gelijktijdig spreken met je geest en je verstand.

Het is duidelijk dat de mensen te Korinte die gewend waren om in onverstaanbare tongen te spreken of mensen die de permanente geestesgave van het spreken in tongen hadden, gewoonlijk niet de geestesgave van uitleg bezaten (1 Korintiërs 14:13).

Het was mogelijk voor iemand die de permanente geestesgave van het spreken in tongen had om uit te leggen wat hij zei, maar dan moest hij *tegelijk met zijn geest en zijn verstand spreken, dat wil zeggen, alleen met verstaanbare woorden spreken!* Wat hij met zijn geest in onverstaanbare tongen wou zeggen, moest hij met zijn verstand in verstaanbare woorden tot uitdrukking brengen (1 Korintiërs 14:5,13-19)!

Maar dit vermogen was niet automatisch (1 Korintiërs 14:5,13). Meestal, als er een uitlegger (vertolker) in de gemeente aanwezig was, dan stond hij bij de hele gemeente bekend als iemand die de permanente geestesgave van uitleg van tongen had en ook dat hij iemand anders was dan de gelovige die de permanente geestesgave van het spreken in tongen

had (1 Korintiërs 12:10; 14:27-28). Als er geen uitlegger in de gemeente bijeenkomst aanwezig was of de uitlegger wilde niet uitleggen, dan verbood de apostel het spreken in onverstaanbare tongen in de bijeenkomsten van de gemeente (1 Korintiërs 14:28).

(3) Apostolische beperking van het spreken in tongen.

De apostel Paulus beveelt dat, mits er een uitlegger (vertolker) is en hij bereid is uit te leggen, dan mogen er maximaal drie mensen omstebeurt in een tong spreken, maar alleen als een andere uitlegger het onmiddellijk uitlegt!

Hij verbiedt ook dat mensen allen tegelijk in tongen spreken tijdens de bijeenkomsten van de gemeente (1 Korintiërs 14:27). En hij verbiedt dat vrouwen (in profetie of in tongen) spreken tijdens de bijeenkomsten van de gemeente (1 Korintiërs 14:34-38).

17. Onthouding of celibaat.

Onthouding (1 Korintiërs 7:7,32-35; Matteüs 19:10-12) is de buitengewone bekwaamheid (vermogen) en keuze of roeping *ongetrouwd te blijven ten einde God en de uitbreiding van Gods Koninkrijk met een onverdeeld hart te dienen*. Evenals al de ander geestesgaven kan deze geestesgave permanent gegeven worden of voor een bepaalde periode gegeven worden, namelijk, zo lang God het nodig acht.